

трая дълго. Полека лека българскитѣ туристи на-
газиха снѣговетѣ и въ кжсо време успѣха да завла-
дѣятъ всички планински върхове и когато тѣ сж
покрити съ дълбоки снѣгове.

Снѣгътъ и мъглата сж голѣми прѣчки при зим-
нитѣ излети. Но най-страшни и неумолими сж бу-
ритѣ изъ високитѣ планини; тѣ сж сжщински адъ.
Бурята реве, фучи, стене, пищи като раненъ звѣръ;
заканително възлита, съска, щипе, блъска. Изгубите
ли присжтствие на духъ и сили, изгубени сте и са-
митѣ вие.

Отдавна мечтаехме да се качимъ презъ зимата
и на Мусала, първенеца на Рила, на България и на
цѣлия Балкански полуостровъ.

Въ полето снѣгътъ се бѣше стопилъ, но въ
планината, дори въ подножията ѝ бѣлиятъ плащъ
стоеше непобутнатъ. Нѣщо повече: два-три дена
преди нашето трѣгване бѣ падналъ новъ снѣгъ
надъ половинъ метръ.

Денътъ бѣше тихъ и ясенъ. Сутринята темпе-
ратурата бѣ 11° подъ нулата; предъ изгрѣвъ слънце
спадна още съ 3 градуса. Но при движение студътъ
не се чувствува. Колкото се издигаме по-нагоре,
толкова повече растѣше и величието на планината.
Ето ни въ областъта на заядливия клекъ. Но сега
той е хрисимъ, а на мѣста е съвсемъ затрупанъ отъ
снѣга. Временното изчезване на клека улеснява много
нашата задача, защото вървимъ по посока право
къмъ цельта — безъ да диримъ пжтеката. Преди
да стигнемъ езерата, свихме на дѣсно и излѣзохме
на високия ридъ Маркоджикъ, който се спуска право
на северъ отъ Мусала. Изкачването на нашия връхъ
по пжтеката презъ езерата бѣше невъзможно поради
голѣмитѣ надвесени прѣспи, които можеха лесно да